

Média svůj boj o důvěru veřejnosti zřejmě natrvalo prohrála. Informace, které z nich proudí, neslouží jako návod k (například voličskému) jednání, nýbrž často naopak – jako příklad cesty, které se vyhnout. A také že veřejnost postupně rezignovala na nějaký svůj výraznější podíl na věcech veřejných. V tom ohledu myslím mimořádně zjevně skončil onen listopadový étos. Pokud se tedy ptáme, zda místo médií a politiky nám vládne mediokracie, mám za to, že doopravdy nevládne ani sama politika, ani média, a tedy že tu není ani ona obávaná mediokracie. Režim, v němž dnes žijeme, nejvíce ze všeho připomíná země, které jsme si s despektem zvykli označovat jako „rozvojové“, Režimy, v nichž vládou oligarchové a jejich ekonomické zájmy. To je smutný konec téměř čtvrtstoletého úsilí o demokracii.

Pokud v tomto kontextu lze mluvit o náznacích či prvcích mediokracie, pak zřejmě hlavně v tom smyslu, že média pomáhala otevřít cestu této změně tím, jak hloupě, stranicky, nezodpovědně a zkorumpovaně se po většinu těch let chovala. Dnešní režim tedy je zjevně výslednicí jejich aktivit a veřejné pasivity, která namnoze povstala opět právě z aktivity médií. Dnešní režim už mediokracii neumožní. Dostal, co chtěl, média už nepotřebuje využívat, jen umlčovat. Což je přesně to, co nás v dohledném budoucnu s nejvyšší pravděpodobností čeká.